ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **J. P.,** zast. JUDr. Drahomírou Janebovou Kubisovou, advokátkou, se sídlem Blahoslavova 186/II, Mladá Boleslav, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení,** se sídlem Křížová 25, Praha 5, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 9. 5. 2011, č. j. 43 Cad 162/2009 – 119,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Zástupkyni žalobce JUDr. Drahomíře Janebové Kubisové, advokátce, se sídlem Blahoslavova 186/II, Mladá Boleslav, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 800 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalované ze dne 11. 12. 2007, č. X, byl žalobci podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění od 14. 1. 2008 odňat plný invalidní důchod, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti o 50 % a nedosáhla tak míry poklesu nejméně 66 %, která je podle § 39 zákona č. 155/1995 Sb., potřebná k uznání (trvání) plné invalidity.

V žalobě ze dne 27. 12. 2007 žalobce namítal, že jeho zdravotní stav byl nedostatečně zjištěn a chybně posouzen. Podle žalobce jeho zdravotní stav nadále odpovídá

plné invaliditě a stále se zhoršuje. Navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 11. 4. 2008, č. j. 43 Cad 2/2008 – 26, žalobu zamítl, neboť ji shledal nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalobce rozsudkem ze dne 29. 5. 2009, č. j. 4 Ads 184/2008 – 64, uvedený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť zjistil, že Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí, pracoviště v Praze (dále též „PK MPSV v Praze“) ve svém posudku, z kterého krajský soud při posouzení věci vycházel, náležitě neodůvodnila své závěry, nevyjádřila se ke všem rozhodným skutečnostem. Takto neúplný posudek představuje vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Usnesením ze dne 6. 8. 2009, č. j. 43 Cad 162/2009 – 31, Krajský soud v Praze ustanovil pro další řízení žalobci k ochraně jeho práv JUDr. Drahomíru Janebovou Kubisovou, advokátku.

Krajský soud v Praze poté rozsudkem ze dne 31. 1. 2011, č. j. 43 Cad 162/2009 – 100, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ustanovené zástupkyni žalobce přiznal odměnu za zastupování žalobce v řízení o žalobě ve výši 1904 Kč a za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 5981 Kč. V odůvodnění konstatoval, že po doplnění dokazování doplňujícím posudkem PK MPSV v Praze ze dne 5. 1. 2010, v němž posudková komise zodpověděla všechny otázky položené Nejvyšším správním soudem a s přihlédnutím ke znaleckému posudku ze dne 13. 10. 2010, považuje za dostatečně prokázané, že žalobce nebyl plně invalidní k datu vydání rozhodnutí žalované (tj. k datu 11. 12. 2007), ale že byl plně invalidní ve smyslu § 39 zákona o důchodovém pojištění až od data 17. 6. 2008, tj. k datu vyšetření ortopedem MUDr. B.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost a zároveň požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů pro řízení o kasační stížnosti, s odůvodněním, že JUDr. Drahomíra Janebová Kubisová, advokátka mu byla ustanovena pouze pro řízení o kasační stížnosti podané proti předcházejícímu rozsudku krajského soudu ze dne 11. 4. 2008, č. j. 43 Cad 2/2008 – 26, a v řízení o nyní podané kasační stížnosti tak není zastoupen.

Krajský soud v Praze usnesením ze dne 9. 5. 2011, č. j. 43 Cad 162/2009 – 119, žádost žalobce o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti zamítl, s odůvodněním, že takové nové ustanovení je nadbytečné, neboť není pochyb o tom, že soudem již jednou ustanovená advokátka je oprávněna žalobce i nadále zastupovat. Současně žalobce (resp. jeho právní zástupkyni) vyzval, aby ve lhůtě 30 dnů od doručení tohoto usnesení doplnila kasační stížnost ze dne 29. 4. 2011 o konkrétní důvody ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až e) s. ř. s. V odůvodnění krajský soud poukázal na již ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz především rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 7. 2007, č. j. 1 Afs 120/2006 – 117) podle níž, *„ustanoví-li ve správním soudnictví v řízení*

o žalobě krajský soud účastníku řízení zástupcem advokáta, je takto ustanovený advokát oprávněn zastupovat účastníka také v řízení o kasační stížnosti a v zastoupení účastníka také kasační stížnosti podat".

Proti tomuto usnesení krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel") kasační stížnost, v níž namítal, že krajský soud postupoval nesprávně. Stěžovatel poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. II. ÚS 16/07, z něhož lze podle jeho názoru dovodit, že *„ustanovil-li soud v soudním řízení správním žalobci zástupce k ochraně jeho zájmů ve věci, nelze v řízení o kasační stížnosti dovozovat, že by měl být určený advokát zavázán i k zastupování po právní moci rozhodnutí, jímž se řízení o žalobě skončilo*". V návaznosti na toto rozhodnutí stěžovatel konstatoval, že advokátka mu byla ustanovena pouze v řízení o kasační stížnosti, kterou podal proti předchozímu rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 11. 4. 2008, č. j. 43 Cad 2/2008 - 26, a nelze tak z něj dovozovat, že by ustanovená advokátka byla zavázána k zastupování žalobce v řízení o další kasační stížnosti. Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 7. 2007, č. j. 1 Afs 120/2006 – 117, již nelze v důsledku shora zmíněného nálezu Ústavního soudu ze dne 13. 9. 2007 použít a krajský soud z něj tudíž při svém rozhodování neměl vycházet. Konstatoval, že po vydání shora uvedeného nálezu Ústavního soudu Nejvyšší správní soud změnil svůj přístup k dané problematice a o své původní usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 7. 2007, č. j. 1 Afs 120/2006 – 117, již své závěry neopírá (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2009, č. j. 9 Azs 10/2009 – 56). Stěžovatel uzavřel, že vzhledem k tomu, že v soudním spise není založena plná moc udělená JUDr. Drahomíře Janebové Kubisové, advokátce pro řízení o kasační stížnosti a ani jiné usnesení Krajského soudu v Praze, kterým by tato advokátka byla ustanovena jako právní zástupkyně žalobce v řízení o kasační stížnosti, tato nedisponuje v současné době oprávněním k zastupování stěžovatele v řízení o kasační stížnosti. S ohledem na shora uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 9. 5. 2011, č. j. 43 Cad 162/2009 – 119, zrušil a rozhodl o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti. JUDr. Drahomíra Janebová Kubisová, advokátka se k této kasační stížnosti připojila.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Praze z hledisek stanovených v § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel výslovně nezmínil žádný z důvodů kasační stížnosti uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) až e) s. ř. s. Z obsahu kasační stížnosti je však nicméně zřejmé, že se dovolává důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle kterého lze kasační stížnost podat pouze z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Stěžovatel v kasační stížnosti především namítal, že nelze vycházet z toho, že by advokátka, která mu byla ustanovena v předcházejícím řízení (ať již o žalobě či předchozí kasační stížnosti) byla zavázána rovněž k jeho zastupování v řízení o další kasační stížnosti. V této souvislosti vyjádřil přesvědčení, že usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2007, č. j. 1 Afs 120/2006 – 117, již nelze v důsledku nálezu Ústavního soudu ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. II. ÚS 16/07, aplikovat.

Nejvyšší správní soud této námitce nepřisvědčil. Vycházel přitom především z níže uvedených judikaturních závěrů Nejvyššího správního soudu, přičemž neshledal žádný důvod, proč by se měl od těchto závěrů odchýlit.

Vztahem zmíněného judikátu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu se zdejší soud zabýval již v rozsudku ze dne 6. 1. 2010, č. j. 3 Ads 79/2009 - 137, v němž vyslovil, „že pro správné porozumění citovaným judikátům považoval za nutné vyložit právní úvahy v nich obsažené v souvislosti se skutkovým rámcem, na nějž se tyto právní závěry v prvé řadě vztahovaly a *per analogiam* v obdobných případech vztahují. Citovaným nálezem rozhodl Ústavní soud o ústavní stížnosti stěžovatele proti usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2006, č. j. 4 As 23/2006 – 57, a zrušil toto usnesení z důvodu porušení ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces, které podle názoru Ústavního soudu spočívalo v následujících skutečnostech. Nejvyšší správní soud posuzoval stěžovatelovu včas podanou kasační stížnost, v níž dotyčný stěžovatel mj. uvedl, že je pro řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem a že má Nejvyšší správní soud dále komunikovat s ním. Nejvyšší správní soud proto zaslal advokátovi stěžovatele (který mu byl předtím v řízení o žalobě krajským soudem ustanoven pro „danou věc“) výzvu k doplnění náležitostí kasační stížnosti. Poté, co ji ve stanovené lhůtě stěžovatelův advokát nedoplnil, odmítl Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro neodstraněné nedostatky podání. Ústavní soud ve svém nálezu tento postup shledal jako protiústavní, přičemž pouze uvedl, že Nejvyšší správní soud neměl zákonný důvod doručovat advokátu, a proto měl doručit výzvu k doplnění kasační stížnosti přímo stěžovateli osobně. Tím dal najevo, že z usnesení krajského soudu o ustanovení zástupce nebylo možno dovodit, že advokát byl ustanoven i pro řízení o kasační stížnosti. V závěru citovaného nálezu Ústavní soud poznamenal, že při posouzení věci vycházel z „dobové judikatury Nejvyššího správního soudu“ a nemohl tak přihlédnout „*k informaci zástupkyně účastníka (tj. Nejvyššího správního soudu – pozn. NSS) při jednání dne 13. 9. 2007 o tom, že ustanovení zástupce je nyní řešeno rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu jinak.*“

„Usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2007, č. j. 1 Afs 120/2006 – 117, (které tedy bylo vydáno dříve, než citovaný nález Ústavního soudu) byla řešena otázka, zda advokát ustanovený zástupcem účastníka v řízení o žalobě je oprávněn podat za účastníka kasační stížnost, a pokud takovou kasační stížnost podá, zda je nedostatek zastoupení zhojen pozdějším ustanovením soudem. Skutkově se jednalo o situaci, v níž kasační stížnost podala advokátka dříve ustanovená krajským soudem v řízení o žalobě a dále kasační stížnost doplnila, přičemž požádala o své ustanovení zástupkyní stěžovatelky pro řízení o kasační stížnosti. Krajský soud vyzval stěžovatelku k doložení osobních, majetkových a výdělkových poměrů, žádosti poté vyhověl a advokátku ustanovil stěžovatelce i pro řízení o kasační stížnosti. Starší judikatura Nejvyššího správního soudu pro tuto situaci dovozovala, že pokud podá kasační stížnost advokát, který zastupoval účastníka v řízení před krajským soudem, avšak neprokáže, že mu tento účastník udělil plnou moc k zastupování v řízení o kasační stížnosti, je nutno takovou kasační stížnost odmítnout. Rozšířený senát dospěl v posuzované věci k závěru, že ustanoví-li ve správním soudnictví v řízení o žalobě krajský soud účastníku řízení zástupcem advokáta (§ 35 odst. 8 s. ř. s.), je takto ustanovený advokát oprávněn zastupovat účastníka řízení také v řízení o kasační stížnosti a v zastoupení účastníka řízení také kasační stížnost podat. Tento závěr odůvodnil především výkladem pojmů „řízení“ a „věc“, specifiky soudního řízení správního a v neposlední řadě praktickým argumentem, že dvojí

ustanovování advokáta není procesně efektivní a ekonomické, a proto je nežádoucí. V odůvodnění rovněž závěrem poznamenal, že je třeba odmítnout názor, který nahlíží na řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti jako dva zcela samostatné a nespojité „typy řízení“, přičemž *„náhled rozšířeného senátu naopak smysl a účel daného institutu posiluje; **práva účastníka, u něhož byly naplněny podmínky pro ustanovení advokáta, budou bez přerušení chráněna po celou dobu, pokud je toho třeba. Trvání zastoupení přispívá nejen k právní jistotě účastníka řízení, ale předchází i administrativním komplikacím na straně soudu.“***

Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 6. 1. 2010, č. j. 3 Ads 79/2009 - 138, přikročil k výkladu nálezu Ústavního soudu ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. II. ÚS 16/07, a to ve světle závěrů, které učinil jeho rozšířený senát v usnesení ze dne 24. 7. 2007, č. j. 1 Afs 120/2006 – 117, a zabýval se smyslem a účelem obou citovaných judikátů. Předně zdůraznil, že skutkové okolnosti obou poměřovaných případů rozhodovaných Ústavním soudem a Nejvyšším správním soudem se od sebe poněkud lišily. Konstatoval, že „oba citované judikáty totiž řeší dvě poněkud odlišné procesní situace, a to v obou případech ve prospěch stěžovatele, avšak s dosti odlišnou právní argumentací. Rozdíl v užitých argumentech je však pochopitelný jak vzhledem k tomu, že se jednalo o skutkově odlišné věci, tak i proto, že Ústavní soud, jak sám podotkl, již nebral v úvahu citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. Citovaná rozhodnutí spolu tedy nejsou v explicitním rozporu ve vztahu k řešení téže či skutkově obdobné věci. Pochyby ovšem vzbuzuje postoj Ústavního soudu k otázce řešené podrobně v citovaném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, zda Ústavní soud svým nálezem nepřisvědčil (a to oproti závěrům rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu) „starší“ judikatuře tohoto soudu v tom, že podá-li kasační stížnost účastníkem nezplnomocněný advokát, který posléze není soudem ustanoven zástupcem pro řízení o kasační stížnosti ani stěžovatelem zmocněn, tak se jedná o kasační stížnost, kterou je třeba z tohoto důvodu odmítnout [§ 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s., viz k tomu např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2003, č. j. 3 Afs 9/2003 - 19, dále také usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 2 Ads 29/2003 – 40, přístupná na www.nssoud.cz]“.

Nejvyšší správní soud ve věci sp. zn. 3 Ads 79/2009, rovněž konstatoval, že „tomu tak není, a že takový výklad citovaného nálezu neobstojí. Jak už bylo řečeno, rozhodnutí rozšířeného senátu zdejšího soudu a nález Ústavního soudu nevycházejí ze zcela obdobných skutkových okolností, avšak mají obdobné ratio decidendi, a tím je v obou případech princip právní jistoty účastníků řízení či také princip legitimního očekávání. Citovaný nález Ústavního soudu vycházel z „dobové judikatury“ Nejvyššího správního soudu, kterou - ač to výslovně nález neuvádí – tvoří zejména dřívější rozhodnutí zdejšího soudu, od nichž se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu explicitně distancoval, resp. s nimi vyslovil svůj nesouhlas (zejména usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2004, č. j. 7 Azs 318/2004 - 105, přístupné na www.nssoud.cz). Ústavní soud však nehodnotil správnost ani ústavnost této dřívější judikatury, nýbrž procesní situaci, v níž Nejvyšší správní soud vůči účastníkovi nepostupoval úplně v souladu s touto judikaturou a bez výslovného ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti s tímto advokátem coby zástupcem stěžovatele jednal, což nakonec způsobilo pro stěžovatele nepříznivý následek (odmítnutí kasační stížnosti). Konstatované porušení práva na spravedlivý proces je tedy nutno spatřovat právě v odchýlení se od dřívější judikatury, nikoliv v samotném posouzení ústavnosti právních názorů v ní obsažených. Jak bylo výše

ukázáno, argumentoval principem právní jistoty i rozšířený senát zdejšího soudu v citovaném usnesení a při řešení věci týkající se problému ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti dospěl k závěru, který není v rozporu s ničím, co Ústavní soud v citovaném nálezu výslovně dovodil. Naopak, ve výsledku jsou spolu obě rozhodnutí v souladu, neboť ctí princip legitimního očekávání účastníků řízení vůči soudu jako orgánu veřejné moci a respektují hlavní cíl práva na právní pomoc (čl. 37 odst. 2 Listiny), kterým je ochrana práv účastníků řízení".

Lze tak uzavřít, že Ústavní soud svým nálezem ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. II. ÚS 16/2007, nijak nepřekonal ani nezpochybnil závazné právní závěry, k nimž dospěl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 24. 7. 2007, č. j. 1 Afs 120/2006 - 117.

I nadále je tedy třeba vycházet z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2007, č. j. 1 Afs 120/2006 – 117, podle kterého *ustanoví-li ve správním soudnictví v řízení o žalobě krajský soud účastníku řízení zástupcem advokáta (§ 35 odst. 8 s. ř. s.), je takto ustanovený advokát oprávněn zastupovat účastníka řízení také v řízení o kasační stížnosti a v zastoupení účastníka řízení také kasační stížnost podat*. Při vydání tohoto rozhodnutí se zdejší soud za použití § 64 s. ř. s. opřel o přiměřené použití ustanovení zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř."). Podle § 28 odst. 6 o. s. ř. *nevyplývá-li z plné moci něco jiného, plná moc zaniká dnem právní moci rozhodnutí, kterým bylo skončeno řízení, pro něž byla udělena.* Podle § 31 odst. 2 o. s. ř. *byl-li zástupcem ustanoven advokát, má stejné postavení jako advokát, jemuž účastník udělil plnou moc.* Přiklonil se pak s ohledem na potřeby soudně správního procesu k širšímu pojetí právního pojmu „řízení", vycházejícímu z toho, že řízení se nevede o „podání" (žalobě, kasační stížnosti, návrhu, *ergo* procesním úkonu), ale o „soudní věci", přičemž „věc" je táž v řízení na prvním, druhém, příp. i třetím stupni. Konstatoval, že v opačném případě *by v první řadě nemohla odpadnout nutnost ustanovovat advokáta dvakrát – jednou pro řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (toto řízení by ovšem přitom končilo až uplynutím lhůty pro podání kasační stížnosti) a podruhé pro řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu. Takto podruhé ustanovený advokát (ať už půjde o jednoho a téhož advokáta, či advokáta zcela jiného) by – kromě převzetí a přípravy zastoupení – zpravidla již nevykonal žádný jiný úkon právní služby; toliko ve výjimečných případech by k výzvě soudu odstraňoval vady kasační stížnosti sepsané advokátem předchozím (který je k podání kasační stížnosti tak jako tak oprávněn, ba povinen), podával repliku nebo se výjimečně účastnil jednání před soudem.* Zdůraznil i *ekonomický a administrativní aspekt celého problému. Nežádoucí je již dvojí rozhodování soudů o ustanovení advokáta (tedy dvojí hodnocení výdělkových, majetkových a osobních poměrů žalobce, dvojí hodnocení návrhu z pohledu jeho zjevné neúspěšnosti a dvojí posuzování, zda ustanovení advokáta je třeba k ochraně práv účastníka řízení). To vše se děje v relativně krátké době, kdy je málo pravděpodobná tak zásadní změna rozhodných okolností, že by oproti původnímu závěru o nutnosti advokáta ustanovit měl být zaujat závěr zcela opačný. Ekonomicky je na první pohled patrná i „úspora" na odměně ustanovenému zástupci, a to o odměnu za úkon převzetí a přípravu zastoupení v řízení o kasační stížnosti.*

Poukázat lze v této souvislosti rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2010, č. j. 4 Azs 6/2010 - 42, podle kterého, *ustanoví-li v řízení o kasační stížnosti krajský soud účastníku řízení zástupce (§ 105 odst. 2 ve spojení s § 35 odst. 8 s. ř. s.), takto*

ustanovený advokát zastupuje účastníka i v dalším řízení o žalobě před krajským soudem poté, co bylo původní rozhodnutí krajského soudu Nejvyšším správním soudem zrušeno.

Z uvedených rozhodnutí Nejvyššího správního soudu tak vyplývá, že jakmile soud ustanoví účastníku řízení zástupce (advokáta), zastupuje takto ustanovený zástupce účastníka řízení i v případném navazujícím řízení (řízení o kasační stížnosti, řízení o žalobě) před jiným soudem, než který účastníku řízení zástupce ustanovil. Tyto závěry lze nepochybně vztáhnout i na nyní projednávanou věc.

Jak již bylo uvedeno výše, krajský soud kasační stížností napadeným usnesením zamítl žádost stěžovatele o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti, s odůvodněním, že již jednou ustanovená advokátka je oprávněna žalobce i nadále zastupovat, přičemž poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2007, č. j. 1 Afs 120/2006 – 117.

Závěr krajského soudu, že advokátka, která byla stěžovateli ustanovena v řízení o žalobě, je oprávněna stěžovatele i nadále zastupovat je tedy správný. K tomu nutno pro úplnost dodat, že ustanovená advokátka se mýlí, pokud v kasační stížnosti uvádí, že byla krajským soudem ustanovena zástupkyní žalobce jen pro řízení o předchozí kasační stížnosti. Z výše již citovaného usnesení ze dne 6. 8. 2009, č. j. 43 Cad 162/2009 – 31, je patrné, že byla ustanovena i pro další řízení, které následovalo až po vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2009, č. j. 4 Ads 184/2008 – 64. Pro posouzení věci však není tato skutečnost podstatná, jak již bylo uvedeno výše.

K poukazu stěžovatele na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2009, č. j. 9 Azs 10/2009 – 56, Nejvyšší správní soud uvádí, že devátý senát Nejvyššího správního soudu v této věci připomenul nález Ústavního soudu ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. II. ÚS 16/07, a poté konstatoval, že ve světle tohoto rozhodnutí Ústavního soudu usnesení krajského soudu, jímž byla advokátka ustanovena zástupkyní žalobce pro řízení o jeho žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, se vztahovalo jen na řízení žalobní a není z něho možno dovozovat, že by v něm určená advokátka byla zavázána k zastupování žalobce i po právní moci rozhodnutí, jímž dané řízení skončilo. Uzavřel, že odkaz žalobce na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2007, č. j. 1 Afs 120/2006 - 117, z něhož advokátka dovozovala oprávnění zastupovat žalobce také v řízení o kasační stížnosti, je nepatřičný, a proto z něho Nejvyšší správní soud při posouzení dané věci nevycházel.

Uvedené závěry, k nimž devátý senát Nejvyššího správního soudu dospěl ve věci sp. zn. 9 Azs 10/2009, považuje čtvrtý senát za judikatorní odklon, ke kterému není třeba přihlížet, neboť nezakládá konflikt judikatury. Ostatně již v rozsudku ze dne 29. 9. 2010, č. j. 1 As 77/2010 – 95, Nejvyšší správní soud vyslovil, že *pokud tříčlenný senát Nejvyššího správního soudu nevezme při svém rozhodování v úvahu rozhodnutí rozšířeného senátu, jež na rozhodování v dané věci dopadá, jedná se o exces proti povinnosti respektovat rozhodnutí rozšířeného senátu (§ 17 odst. 1 s. ř. s. a contrario). Takové opomenutí, resp. pochybení jednoho senátu však bez dalšího nezakládá konflikt judikatury, a tím pádem ani povinnost dalšího tříčlenného senátu předložit věc k posouzení rozšířenému senátu, aplikuje-li posléze uvedený tříčlenný senát právní závěr vyjádřený v předchozím rozhodnutí rozšířeného senátu.*

Na Krajském soudu v Praze nyní bude, aby doručil tento rozsudek Nejvyššího správního soudu účastníkům. Na zástupkyni stěžovatelé poté bude, aby vyhověla výzvě krajského soudu vyjádřené v usnesení ze dne 9. 5. 2011, č. j. 43 Cad 162/2009 – 119, k doplnění kasační stížnosti stěžovatele ze dne 29. 4. 2011 o konkrétní důvody. Poté krajský soud spis znovu předloží Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti stěžovatele směřující proti rozsudku krajského soudu ze dne 31. 1. 2011, č. j. 43 Cad 162/2009 – 100.

Vzhledem k tomu, že zástupkyně stěžovatele byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena již v řízení o žalobě usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 6. 8. 2009, č. j. 43 Cad 162/2009 – 31, platí její hotové výdaje a odměnu za zastupování v souladu s ustanovením § 35 odst. 8 první věty s. ř. s. za středníkem ve spojení s § 120 s. ř. s. stát. Nejvyšší správní soud považuje na tomto místě za vhodné uvést, že jakkoliv se kasační stížnost zástupkyně stěžovatele proti usnesení krajského soudu ze dne 9. 5. 2011, č. j. 43 Cad 162/2009 – 119, jeví na první pohled jako nadbytečná, není důvodu zástupkyni stěžovatele odměnu za zastupování v této části řízení nepřiznat, neboť zástupkyně – s ohledem na ne zcela jednoznačnou judikaturu soudů o této otázce - z opatrnosti volila podání opravného prostředku.

Ustanovená zástupkyně v řízení vykonala úkon – písemné podání kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 9. 5. 2011, č. j. 43 Cad 162/2009 – 119.

Odměna zástupkyni stěžovatele proto byla určena za jeden úkon právní pomoci po 500 Kč - písemné podání doplnění kasační stížnosti - § 9 odst. 2 a odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Sazba mimosmluvní odměny činí ve věcech důchodového pojištění podle § 9 odst. 2 advokátního tarifu pouze částku 1000 Kč, takže odměna za úkon podle § 7 bod 2 advokátního tarifu činí 500 Kč. K uvedenému je dále nutno přičíst náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky v celkové výši 300 Kč. Nejvyšší správní soud tedy zástupkyni stěžovatele přiznal odměnu za zastupování a hotové výdaje ve výši 800 Kč. Tato částka bude z účtu Nejvyššího správního soudu vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nelze náhradu nákladů řízení v souladu s ustanovením § 60 odst. 2 s. ř. s. přiznat.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. července 2011

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu